

[Aage Fogh.]

slaget, er der mulighed for at føre en forhandling, og jeg håber, at vi kan få nedsat et udvalg, hvori disse forhandlinger kan føres.

Krag: Jeg kan på mit partis vegne tilsige en velvillig behandling af det foreliggende lovforslag.

Lovforslaget består af to paragraffer. I § 1 foreslås det, at 25 mill. kr. af de såkaldte Marshallpenge, altså af de danske kroner, der er modværdi for Marshallgaveydelse, stilles til rådighed som lån til håndværks- og mindre industrivirksomheder, og at andre 25 mill. kr. på tilsvarende måde stilles til rådighed som lån til modernisering og rationalisering indenfor landbrugsvirksomheder.

Nu oplyser den højtærede finansminister, at der formentlig vil være ialt godt 70 mill. kr. at disponere over på denne måde. Jeg synes derfor, det ville være rimeligt at få en sådan forhandling, som den højtærede finansminister antydede at han var villig til, i det udvalg, der nu vil blive nedsat, for at undersøge, om der er flere områder, der skal tages i betragtning, og om beløbene netop skal fordeles som her foreslået. Jeg tror f. eks., det er helt rigtigt, når det ærede medlem hr. Aage Fogh fremhæver det behov, man især i de mindre håndværks- og industrivirksomheder har for billige lån; men man skal ikke være blind for, at med den meget høje rente og den stramme kreditpolitik, der hersker her i landet, kan der også være tale om, at større industrivirksomheder kan nyttiggøre disse lånemidler, og at det vil være rigtigt, at også de kommer i betragtning. Jeg tror derfor, at hele problemet om, hvorvidt de 70 mill. kr. skal med, og hvordan de skal fordeles over de forskellige formål, der kan være tale om, skal tages op til behandling i udvalget.

Iøvrigt er jeg enig med det ærede medlem hr. Aage Fogh om, at i og for sig er § 2 den interessanteste i forslaget, idet man her indfører et helt nyt princip, nemlig det princip, at når låntagerne er nået frem til det stadium, hvor de skal betale pengene tilbage, skal disse penge ikke, som det hidtil har været hensigten, gå i finansministeriets kasse og via denne ind på reguleringskontoen i nationalbanken, hvorfra de så forsvinder ud af omsætningen. I

stedet for foreslås, at man skulle lade pengene, når de betales tilbage, sammen med renterne gå ind i en fond, der anvendes til nye udlån, altså i en såkaldt revolverende fond. Jeg finder, at det princip, der her søges fastslået, er fuldkommen rigtigt. Socialdemokratiet har hele tiden ønsket, at denne fremgangsmåde blev anvendt. Det har ikke tidligere været muligt politisk at trænge igennem med det, men jeg håber ligesom det ærede medlem hr. Aage Fogh, at det vil stille sig noget gunstigere under den behandling, som forslaget kommer ud for. Vi vil i hvert fald gøre vort til, at det gennemføres på denne måde.

Jeg ved ikke rigtigt, hvorfor forslagsstillerne kun ønsker lånebeløbene fra 1950 behandlet på denne måde og kun foreslår, at det, der betales tilbage på 1950-lånene, skal gå ind i den revolverende fond. Hvorfor ikke foreslå, at det samme princip skal gælde for 1952-lånene? Det kan måske skyldes, at der endnu ikke kommer afdrag ind på 1952-lånene, men det vil der også komme engang, og vi vil i hvert fald for vort vedkommende mene, at princippet med de revolverende fonds bør anvendes for samtlige disse låns vedkommende.

Med henblik på den debat, der fandt sted i forbindelse med det foregående lovforslag, om virkningerne på beskæftigelsen, kunne jeg have lyst til at sige, at den kortvarige virkning af rationalisering naturligvis kan blive arbejdsløshed; det har det ærede medlem hr. Alfred Jensen ret i. På den anden side må man give finansministeren ret i, at samfundet i det mindste bør indrettes sådan, at det kan opsuge de ledigblevne på andre felter, således at man gennem rationaliseringen opnår at forøge den samlede produktion og landets samlede rigdom. Der skulle ikke være nogen tvivl om, at det er den måde, disse lovforslag skal virke på, sådan at de i det lange løb skulle kunne forøge beskæftigelsen og give muligheder for en højere levestandard. Selv på kort sigt vil jeg dog vurdere disse forslag til at have en i hovedlinien positiv virkning på beskæftigelsen, idet de må virke kreditudvidende, idet de må være udtryk for en tendens, der går imod det, der er hovedlinien i regeringens pengepolitik, nemlig at begrænse kreditten og forhøje renten. Derfor kan jeg ikke se andet, end at de kreditmidler, der her stilles til rådighed,